

Ένα

Είχε σκοτεινιάσει, όταν η Ρούνα έφτασε στο σπίτι της αδελφής της. Το κτίριο, μια πρόχειρη κατασκευή από ξύλο με μερικούς καχεκτικούς θάμνους στην πρόσοψη, μισοφωτιζόταν από τα αυτόματα μηχανήματα πώλησης στο τέλος του δρόμου. Πλησίασε αθόρυβα προς το σπίτι κι έριξε μια ματιά μέσα από το παράθυρο του καθιστικού. Ένα φως αχνόφεγγε από το πίσω δωμάτιο, εκεί που κοιμόταν η Νανάο, μα αυτό δεν σήμαινε απαραίτητα ότι θα ήταν σπίτι. Η Νανάο άφηνε φως ακόμα κι όταν έλειπε. Ένα σωρό βιβλία και χαρτιά ήταν σκορπισμένα στα ράφια και στο πάτωμα, πράγμα που σήμαινε ότι ετοιμάζε κάποιο διαγώνισμα ή καμιά εργασία για το πανεπιστήμιο. Η Ρούνα χτύπησε το κουδούνι με την ελπίδα ότι η αδελφή της ίσως έλειπε. Ήθελε να τρυπώσει στο σπίτι, να βρει αυτά που χρειαζόταν και να ξαναγυρίσει κατευθείαν στο σταθμό. Κι αν όλα πήγαιναν καλά, θα γινόταν καπνός.

Η Νανάο άνοιξε την πόρτα και τα βλέφαρά της τρεμόπαιξαν. Η Ρούνα βρέθηκε να κοιτά κατάματα τη μεγαλύτερή της αδελφή, συνειδητοποιώντας εκείνη τη στιγμή ότι θα έπρεπε

να της δώσει κάποια εξήγηση. Βλέποντας τη γεμάτη ανησυχία και έκπληξη έκφραση της Νανάο, η Ρούνα ένωσε ξαφνικά την επιθυμία να της εξομολογηθεί τα πάντα. Ρούφηξε τη μύτη της κάνα-δυο φορές και κλώτσησε ανέμελα το πλατύσκαλο.

— Γεια σου, Νανάο. Χαθήκαμε.

— Ρούνα. Τι κάνεις εσύ εδώ;

Η Νανάο έφερε το δεξί χέρι στο ζυγωματικό της, μια κίνηση που έκανε από παιδί και πάντα φανέρωνε την αμηχανία της. Τα φρύδια της, μια τέλεια γραμμή –ολόιδια με της Ρούνα– σπάνια πρόδιδαν τα συναισθήματά της, εκτός κι αν την ήξερες καλά.

— Ξέρω 'γω. Η Ρούνα ανέβηκε στο ύψος της πόρτας και κοντοστάθηκε. Είπα να έρθω να σε δω.

— Φυσικά. Χαίρομαι που ήρθες. Συγγνώμη, μα δεν σε περίμενα. Έλα μέσα.

Η Νανάο παραμέρισε για να περάσει η Ρούνα κι ύστερα πήγε να της φέρει ένα ζευγάρι παντόφλες.

— Χαίρομαι που σε βλέπω. Το ξέρεις ότι είσαι πάντα ευπρόσδεκτη.

— Έχουμε μήνες να ιδωθούμε.

Η Ρούνα προσπάθησε να βρει κάτι πιο πετυχημένο να πει. Έπρεπε να το είχε σκεφτεί νωρίτερα. Δύο ώρες ταξίδευε με το τρένο και το μόνο που έκανε ήταν να χαζεύει το σκοτάδι απ' το παράθυρο και να κάνει φανταστικές συζητήσεις με διάφορους γνωστούς, προσπαθώντας να τους εξηγήσει, να δικαιολογήσει όσα είχε κάνει.

— Ήθελα να μου δανείσεις ένα βιβλίο, έλα όμως που τώρα δε μπορώ να θυμηθώ ποιο.

Η Ρούνα φόρεσε τις βαμβακερές παντόφλες στριφογυρίζοντας τα δάχτυλα των ποδιών της. Οι ώμοι της είχαν καμπουριάσει κι ένιωθε αδυναμία. Έκανε ένα νευρικό βήμα μπροστά κι έπεσε πάνω στη Νανάο. Τα χέρια τους ακούμπησαν φευγαλέα.

— Ρούνα, είσαι καλά;

— Τι κάνει ο Χιρόσι;

— Μια χαρά. Είναι ακόμη στην Ταϊπέι κι επιθεωρεί εργοστάσια.

— Κατάλαβα. Το πανεπιστήμιο πώς πάει;

— Τα ίδια. Ε, δηλαδή, όχι ακριβώς, μια και τώρα έχω μειωμένο ωράριο.

— Πώς κι έτσι;

Η Νανάο κοίταξε τη Ρούνα σαν να ήταν χαζή.

— Το μωρό, Ρούνα.

— Μωρό;

— Είμαι έγκυος. Σε πέντε μήνες, το χειμώνα, θα γεννήσω. Ο Χιρόσι θα λείπει τουλάχιστον άλλον ένα μήνα, κι εγώ πρέπει να προσέχω να μην το παρακάνω με τη δουλειά. Είμαι σίγουρη ότι σου είπα...

Πώς είναι δυνατόν να το ξέχασε; Ήξερε για το μωρό εδώ κι αρκετές βδομάδες. Ακόμα και την ώρα που έφευγε απ' το σχολείο, στο μυαλό της γυρόφερνε αόριστα διάφορα ονόματα για το μωρό. Με το που είδε όμως μπροστά της τη Νανάο, λεπτή σαν τσιγαρόχαρτο, με κύκλους γύρω απ' τα μάτια από την πολλή δουλειά, ήταν δύσκολο να σκεφτεί πως κάτι είχε αλλάξει.

— Φυσικά και μου το είπες. Ήμουν αφηρημένη.

— Κάθισε να σου βάλω κάτι να πιεις. Εγώ μια ζωή με διαγωνίσματα θα ασχολούμαι. Πώς πάει το σχολείο;

Η Ρούνα σήκωσε αδιάφορα τους ώμους. Θα της έλεγε ότι όλα ήταν μια χαρά, αλλά είχε ήδη αργήσει να απαντήσει· αρκετά ώστε να καταλάβει η Νανάο ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Ακολούθησε τη Νανάο στο καθιστικό και γονάτισε μπροστά στο τραπέζι. Αν και η Νανάο είχε ανάψει το φως, οι σκιές των δέντρων έξω από το παράθυρο σου έδιναν την αίσθηση ότι καθόσουν στο σκοτάδι.

— Λοιπόν, πώς πάει; Η Νανάο κάρφωσε το βλέμμα της στη Ρούνα.

Η Ρούνα πρόσεξε κάτι σαν ασημόσκονη να γυαλίζει στα μαλλιά της Νανάο κι αναρωτήθηκε πώς στο καλό βρέθηκε εκεί. Ίσως από κανένα χαρτί ή κάτι παρόμοιο. Δεν υπήρχε περίπτωση η Νανάο να το είχε βάλει στα μαλλιά της επίτηδες. Δεν βαφόταν ποτέ. Πολλές φορές μάλιστα, ούτε που χτενιζόταν.

Η Ρούνα προσπάθησε να σκεφτεί τι ν' απαντήσει.

— Δεν θα έλεγα ότι έχουν αλλάξει και πολλά πράγματα.

— Δηλαδή ταξίδεψες εκατό χιλιόμετρα απλά και μόνο για να δανειστείς ένα βιβλίο που ούτε καν θυμάσαι τον τίτλο του;

— Θα 'θελα κάτι να πιω.

Μακάρι να ήταν καλή στα φέματα.

— Υπάρχει λίγη από τη μπύρα του Χιρόσι στο φυγείο. Είναι καιρό εκεί. Καλό θα 'ταν να την πιει κάποιος πριν χαλάσει εκεί μέσα.

— Ευχαρίστως.

Η Νανάο σηκώθηκε να πάει στην κουζίνα.

— Άσε, πάω εγώ, μια και είμαι φιλοξενούμενη.

Η Ρούνα προσπέρασε τη Νανάο, μπήκε στην κουζίνα κι έβγαλε από το ψυγείο ένα μεγάλο μπουκάλι μπύρα. Το μυαλό της όμως δεν ήταν εκεί, και η νωπή αίσθηση του παγωμένου μπουκαλιού την ξάφνιασε τόσο που παραλίγο να της γλιστρήσει από το χέρι. Παραπάτησε, κι όπως έσφιξε το λαιμό του μπουκαλιού ένιωσε να καίει ολόκληρη.

— Πού είναι το ανοιχτήρι;

— Στο συρτάρι.

— Και ποτήρια;

Η Νανάο πρόβαλε στην κουζίνα μ' έναν αναστεναγμό.

— Άστο σε μένα.

Έπιναν αργά σε ψηλά ποτήρια. Η Ρούνα έριξε μια κλεφτή ματιά στην αδελφή της πάνω από το χείλος του ποτηριού της, ενώ αναλογιζόταν τη μοναχική της ζωή σ' αυτό το μικρό χαμόσπιτο. Το χωριό ήταν μια σταλιά και το πανεπιστήμιο απείχε αρκετά χιλιόμετρα. Η Νανάο δεν πρέπει να γνώριζε ούτε τους γείτονές της. Όταν κάποτε η Ρούνα την είχε ρωτήσει γι' αυτούς, η Νανάο είχε σηκώσει τους ώμους και φαινόταν να μην έχει ιδέα. Ο Χιρόσι έλειπε τον περισσότερο καιρό, αλλά και όταν ήταν σπίτι δεν πολυμιλούσε. Γύριζε από τη δουλειά αργά το βράδυ και ξενυχτούσε παρακολουθώντας τηλεπαιχνίδια. Δεν ήταν, βέβαια, ποτέ αγενής. Όταν του απηύθυνες το λόγο, σου απαντούσε, αλλά ποτέ δεν άρχιζε μια συζήτηση από μόνος του, παρά μόνο με τους διαγωνιζόμενους στην τηλεόραση. Έτσι, όταν έφευγε κι άφηνε τη Νανάο, δεν πρέπει να της

έλειπε ιδιαίτερα. Δεν είχε δείξει ποτέ ότι την πείραζε. Η Ρούνα πάλι θα αισθανόταν μοναξιά μέσα στο πρώτο πεντάλεπτο, αν ήταν παντρεμένη με κάποιον σαν τον Χιρόσι. Θα έπρεπε να βγαίνει έξω όλη την ώρα, ή να καλεί κόσμο στο σπίτι.

— Έχει υγρασία απόψε.

— Μήπως σε ξύπνησα; Είχες ξαπλώσει;

— Όχι. Έβγαζα λίγη δουλειά ακόμα. Για να είμαι ειλικρινής, χαίρομαι που βρήκα μια πρόφαση να τα παρατήσω γι' απόψε. Δουλεύω συνεχώς από την ώρα που ξύπνησα κι έχω προχωρήσει ελάχιστα. Στην πορεία είδα ότι είχα κάνει κάποιο λάθος, που επηρέαζε τα πάντα, κι άντε πάλι απ' την αρχή.

Καμιά φορά η Ρούνα απορούσε πώς ήταν αδελφές με τη Νανάο. Η Νανάο η φυσικός, εργατική, δραστήρια, υπεύθυνη, παντρεμένη και τώρα έγκυος. Της φαινόταν αδιανόητο ότι αυτό το άτομο θα μπορούσε να κάνει ποτέ κάποιο λάθος. Το βλέμμα της Ρούνα σταμάτησε στο ποτήρι της Νανάο και καρφώθηκε εκεί. Το περιεχόμενό του ήταν πορτοκαλί.

— Δεν πίνεις μύρα; Τώρα το πρόσεξα.

— Αφού είμαι έγκυος, Ρούνα.

— Μα, ναι. Βέβαια. Απαγορεύεται τώρα το αλκοόλ.

Τι κρίμα!

— Εξαρτάται πώς το βλέπεις.

Η Νανάο διέγραψε με το δάχτυλό της έναν κύκλο στη βάση του ποτηριού.

— Δεν πειράζει. Θα πιω εγώ για σένα.

Καθώς έπιναν, η Ρούνα συνειδητοποιούσε την κούρασή της. Είχε πάρει από το σχολείο το λεωφορείο των τέσσερις και μετά έτρεξε για να προλάβει το τρένο, χωρίς να βάλει μπουκιά στο στόμα της. Όχι πως πεινούσε. Κι ας είχε να φάει κανονικά μέρες τώρα. Όσο πιο κουρασμένη και μεθυσμένη ένιωθε, τόσο περισσότερο ήθελε να τα πει όλα στη Νανάο. Τι καλά που θα 'ταν να μπορούσε να μοιραστεί μαζί της αυτό το βάρος! Το μυστικό φούντωνε μέσα της, και μετά βίαια το συγκρατούσε.

— Λοιπόν, τι νέα απ' το σχολείο;

Η φωνή της Νανάο ήταν απαλή και γλυκειά. Της θύμιζε τη φωνή της μητέρας τους και την έκανε να νιώσει διαφορετικά, σαν να μην υπήρχε τίποτα το επείγον. Ακούγοντας αυτή τη φωνή, ήταν ικανή να αποκοιμηθεί και να ξυπνήσει πάλι αύριο. Της είχαν συμβεί τόσα πολλά μαζεμένα. Κάτι θα έλεγε στη Νανάο, όχι όμως όλη την αλήθεια. Η Ρούνα άρχισε να μιλά, και η φωνή της βγήκε σαν ψίθυρος.

— Τι να λέμε τώρα. Καμιά ζωή δεν είναι τέλεια. Σε κατασκοπεύουν όλη την ώρα. Δεν είναι εύκολο πράγμα να κάνεις ό,τι θες, όταν ζεις σ' ένα χωριό, όπου πέρα απ' το σχολείο δεν υπάρχει τίποτα απολύτως.

Η Νανάο την άκουγε προσεκτικά.

— Κι όχι μόνο αυτό, συμβαίνουν πολλά και διάφορα.

— Πολλά και διάφορα, όπως; Η Νανάο μιλούσε τώρα χαμηλόφωνα, όπως η Ρούνα.

— Ε, διάφορα. Κουτσομπολιά.

— Τι είδους κουτσομπολιά;